

Prelaatin kirje (tammikuu 2010)

Herran syntymä asettaa meille haasteen: "osoittaa Kristus muille, toimia "huutotorvina" – ensinnäkin esimerkillä, mutta myös osuvilla sanoilla –kirkon opetuksille", sanoo prelaatti vuoden 2010 ensimmäisessä kirjeessään.

4.4.2010

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani!

Viimeksi kuluneina päivinä kirkko on kutsunut meitä kulkemaan usein Betlehemin tielle, palvomaan ja kiittämään Jeesusta. Kaikki on pyörinyt hänen ympärillään tällä jouluaajan ensimmäisellä viikolla. Muut ihmiset – Neitsyt Maria ja pyhä Joosef ennen muita – pysyttelivät taustalla, koska päätoimija on Herramme, Isän ikuinen Poika – valkeus valkeudesta, tosi Jumala tosi Jumalasta – joka on tullut tosi ihmiseksi meidän ihmisten tähden ja meidän pelastukseksemme tähden. Nyt vuoden alussa meitä kehoitetaan kääntämään huomiomme muihin joulun henkilöihin: Neitsyt Mariaan ennen kaikkea; ja hänen kanssaan ja hänestä erottamattomasti pyhään Joosefiin.

Tänään, pyhän Jumalansynnyttäjän Marian juhlapäivänä, sielumme täyttyy ihailusta ja ilosta, kun puhuttelemmme Äitiämme juuri Jumalansynnyttäjän nimikkeellä,

joka on kaikkien niiden
armolahjojen peruste, joilla
kaikkivaltias Jumalamme on
rikastuttanut häntä, jonka hän on
alusta lähtien valinnut poikansa
äidiksi ihmisluonnon mukaisesti.
”Tästä syystä hän sikisi tahrattomasti
ja on täynnä armoa, hän on pysyvästi
neitsyt, hänet otettiin ruumiineen ja
sieluineen taivaaseen, ja hänet on
kruunattu koko luomakunnan
Kuningattareksi enkelien ja pyhien
yläpuolelle. Häntä suurempi on vain
Jumala.”(1) Näin on Herran tahto,
näin kirkko opettaa ja näin me
kristityt uskomme. ”Tässä ei ole
liioittelun vaaraa,” pyhä Josemaría
sanoo. ”Emme milloinkaan kykene
tunkeutumaan tarpeeksi syvälle
tähän sanomattoman salaisuuteen,
emme milloinkaan voi tarpeeksi
kiittää Äitiämme siitä, että hän on
vienyt meidät näin läheiseen
suhteeseen Pyhimmän
Kolminaisuuden kanssa.”(2)

Tämän päivän juhla on
suurenmoinen mahdollisuus antaa
uutta voimaa lapsen suhteellemme
Neitsyt Mariaa kohtaan ja kiittää
hänen äidillisestä huolenpidostaan.
Maria johtaa ihmiset aina Jeesuksen
luo, kuten tapahtui noiden Itämaan
tietäjien kohdalla, jotka tähti johti
Betlehemiin palvomaan
vastasyntynyttä Messiasta. Ja mistä
he hänet löysivät? Pyhä Matteus
kertoo sen meille hyvin
yksinkertaisesti: He menivät taloon
ja näkivät lapsen ja hänen äitinsä
Marian. Silloin he maahan
heittäytyen kumarsivat lasta,
avasivat arkkunsa ja antoivat hänelle
kalliita lahjoja: kultaa ja suitsuketta
ja mirhaa.(3) Pyrimmekö me
lähemmäs Mariaa ollaksemme
kokonaan Jumalan omia?
Toistammeko vilpittömästi nuo
Isämme sanat: “Jumalan äiti ja
meidän Äitimme”?

Jouluajan toinen puoli, joka alkaa tänään, keskittyy edelleen Jeesukseen, mutta esittää meille myös Herran lihaksi tulemisen ja syntymän seuraukset. Eri tavoin se muistuttaa meille, että Jumala on omaksunut ihmisloukkomme, että kaikki miehet ja naiset voisivat tulla Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. Tämä on sen ilosanoman ydin, joka oli tarkoitettu koko kansalle, kuten enkelit olivat ilmoittaneet paimenille.(4) Se ei ollut osoitettu vain Israelin suvulle, vaan kaikkien kansojen ihmisille, jotka Jumala haluaa kutsua jäseniksi kirkkoonsa, Kristuksen mystiseen ruumiiseen. Profeetta Jesaja on julistanut tätä monta vuosisataa aikaisemmin, kun hän kirjoitti: Nouse, loista kirkkaana, Jerusalemi, sillä sinun valosi saapuu ja Herran kirkkaus koittaa sinun yllesi. Katso, pimeys peittää maan, yön synkkyys kansat. Mutta sinun taivaallesi kohoaa aamunkoi, Herran kirkkaus hohtaa sinun ylläsi. Niin

kansat tulevat sinun valosi luo ja
kuninkaat sinun aamunkoittoosi.
Nosta silmäsi, katso ympärillesi: he
kaikki ovat kokoontuneet, he
saapuvat, sinun poikasi, jotka tulevat
kaukaa, sinun tyttäresi, joita sylissä
kannetaan. Sinä näet tämän kaiken
ja loistat ilosta, rajusti lyö sydämesi,
rintasi avartuu, kun meren rikkaudet
vyöryvät rannoillesi ja sinun käsiisi
annetaan kansojen vauraus, kun
sinut peittää kamelien paljous,
Midianin ja Efan kamelintammojen
vyöry. Koko Saban väki saapuu,
kultaa ja suitsuketta kantaen, ja
kaikki he ylistävät Herraa.(5)

Tämä profetia oli täytetty, "kun
kolme tietäjää, kutsuttuna
kaukaisesta maasta, tulivat tähden
johdattamina löytämään ja
palvomaan taivaan ja maan
kuningasta. Tämän tähden
kuuliaisuus", kirjoittaa pyhä Leo
Suuri, "kutsuu meitä jäljittelemään
tottelivaisuuttaan ja tulemaan itsekin

mahdollisuuksiemme mukaan tämän armon palvelijoiksi, joka kutsuu kaikkia ihmisiä Kristuksen luo." (6)

Herran ilmestymisen juhlapyhä -
loppiainen - ulottuu koko ihmiskunnalle, sillä se tekee selväksi, että kaikki ihmiset ja kansakunnat on kutsuttu muodostamaan Jumalan kansan; ja samalla se on kutsu vastuuseen meille kristityille, joiden Herra haluaa luottaa saattavan hyvän sanoman maailman ääriin saakka. Kuten pyhä paavi Leo selittää, ”tämän päämäärän kannustamina teidän tulisi olla hyödyksi toisillenne, jotta voisitte loistaa valon lapsina (vrt. Ef 5:8) Jumalan valtakunnassa, jonne me pääsemme oikealla uskolla ja hyvillä teoillä.”(7)

"Kaksikymmentä vuosisataa on kulunut siitä, kun tuo salaisuus paljastettiin ja saatettiin voimaan Kristuksen toimesta, mutta se ei silti

ole vieläkään saavuttanut täyttymystään,”(8) sanoo Rooman piispa. Kirkon tehtävä toteutuu jatkuvasti aikojen loppuun asti, koska jokainen historian aikakausi, jokainen maa, jokainen uusi sukupolvi on tuotava Kristuksen luo. Herran ilmestymisen juhlan viesti on aina ajankohtainen. Tätä taustaa vasten Benedictus XVI kysyy:” missä mielessä Kristus on yhä lumen gentium, kansojen valkeus, tänään? Missä vaiheessa - jos näin voisi asiaa kuvata –on tällä hetkellä kaikkien kansojen matka kohti Jumalaa? Onko se etenemässä vai taantumassa? Ja edelleen: ketkä ovat tämän päivän tietäjiä? Miten, nykymaailmaa ajatellen, meidän tulisi tulkita näitä evankeliumin mystisiä hahmoja?”(9)

Vastaus näihin kysymyksiin on jokaisen kristityn käsissä. Kaikki riippuu Jumalan armosta; ja samaan aikaan kaikki riippuu Kristuksen seuraajien uskollisuudesta, joiden on

jatkettava kulkemista sitä Herramme avattua ja uskovien peräkkäisten sukupolvien syvennettyä vakoa myöten, apostoleista ja ensimmäisten tuntien naisista alkaen aina tähän päivään saakka. Eikö mielesi valtaa ilo ajatellessasi, että Herra luottaa jokaiseen meistä henkilökohtaisista heikkouksistamme piittaamatta, että hän julistaa evankeliumia maailman ääriin saakka?

Tänä päivänä on olemassa polttava tarve levittää Kristuksen oppia, erityisesti tietyillä aloilla. Ajattelen ennen muuta hallitusten jäseniä, tiedemiehiä ja tutkijoita, julkisen mielipiteen aloilla työskenteleviä, jne. Mutta meillä kaikilla on tarve kuunnella Jumalan ääntä ja seurata sitä. Siksi meidän tulisi anoa Jumalaa nöyrästi, hellittämättä, luottavaisina, että Hän avaisi mielemme ja sydämemme valolleen. Tänä päivänä monien miesten ja naisten pitäisi pystyä sanomaan: me näimme hänen

tähtensä nousevan taivaalle ja tulimme osoittamaan hänelle kunnioitustamme.(10) Ja he tulevat tekemään niin, jos me, jotka uskomme Kristukseen, lähestymme heitä aidolla rakkauden ja ymmärryksen sävyttämällä ystävyydellä, sekä inhimillisellä lämmöllä, jota rukous ja uhraus vahvistavat; ja myös kiitollisina siitä hyvästä, mitä he tekevät.

"Se, mikä meitä tietäjien vastauksessa hämmästyttää", sanoo Benedictus XVI, "on, että he lankesivat maahan pelkän yksinkertaisen, äitinsä sylissä olevan vastasyntyneen lapsen edessä, ei palatsiympäristössä, vaan päinvastoin köyhässä tallissa Betlehemissä (vrt. Matt. 2:11). Miten tämä oli mahdollista? Mikä vakuutti tietäjät siitä, että lapsi oli ”juutalaisten kuningas” ja kansojen kuningas? Ei ole epäilystäkään siitä, että heidät vakuutti tähden merkki,

että he olivat nähneet sen ‘nousevan’ ja olevan pysähtynyt juuri sen paikan ylle, josta lapsi löytyi (vrt. Matt. 2: 9). Mutta tähtikään ei olisi riittänyt, jolleivat tietäjät olisi olleet syvimmiltään avoimia totuudelle. Päinvastoin kuin kuningas Herodes, jota kiinnostivat valta ja rikkaudet, tietäjät olivat suuntautuneet kohti etsintänsä päämäärää ja kun he sen löysivät, vaikka olivat sivistyneitä miehiä, he käyttäytyivät samoin kuin Betlehemin paimenet: he tunnistivat merkin ja palvoivat lasta, tarjoten hänelle kallisarvoisia ja symbolisia lahjoja, jotka he olivat tuoneet mukanaan.”(11)

Vielä kerran haluan tähdentää:
”Herramme puhuu kaikille ihmisille, jotta he etsisivät häntä, jotta he olisivat pyhiä. Hän ei kutsuu vain kuninkaita itämailta, jotka olivat viisaita ja mahtavia. Aiemminhan hän ei lähettänyt tähteä, vaan yhden enkeleistään paimenten luo (vrt.

Luuk. 2:9). Mutta kaikkien, köyhien ja rikkaiden, viisaiden ja vähemmän viisaiden on pidettävä hereillä sielussaan nöyrä valmius kuulla Jumalan ääntä”(12)

Tämä on kaikkien kristittyjen velvollisuus, jotka haluavat olla uskollisia kutsumukselleen: osoittaa Kristus muille, toimia “huutotorvina” – ensinnäkin esimerkillään, mutta myös osuvilla sanoillaan –kirkon opetuksille, erityisesti sellaisten aiheiden osalta, joista julkisuudessa eniten väitellään: ihmiselämän kunnioitus kaikissa sen vaiheissa; velvollisuus yrittää varmistaa, että lainsäädäntö edistää ja suojelee perheen todellista luonnetta, jonka Luoja on asettanut ja joka perustuu yhden miehen ja yhden naisen väliseen purkamattomaan avioliittoon, joka on avoimena elämälle; oikeus valita lapsilleen sellainen koulutuksen malli, mikä

vastaa kunkin hengellisiä ja
moraalisia periaatteita, jne.

Älkää kuitenkaan ajatelko, että tämä
ponnistelu olisi varattu vain niiden
tehtäväksi, jotka työskentelevät ja
toimivat suoranaisesti näillä alueilla.
Kuten äskettäin mainitsin, lainaten
Isämme ajatuksia, laskiessa
aloitetaan yhdestä, sitten lisätään
toinen, ja taas toinen ... Jokaisen
henkilökohtainen apostolaatti on
hyvin tehokas siinä ympäristössä,
missä hänen arkielämänsä tapahtuu.
Siksi meidän tulisi harkita tarkoin,
omantuntonne tutkistelussa, miten
olemme auttaneet sieluja pääsemään
lähemmäs Jumalaa: kuinka paljon
olemme rukoilleet, kuinka paljon
uhranneet, kuinka monia tunteja
hyvin tehtyä työtä olemme
tarjonneet, kuinka monia
keskusteluja olemme käyneet –
puhumalla, kirjoittamalla, käyttäen
hyväksi kaikkea meidän saatavilla
keinoa – ystävien, sukulaisten,

työtovereiden, tuttavien kanssa. Ja meidän tulisi puhua tästä pyhästä huolenaiheesta henkilökohtaisissa hengellisessä ohjauksessamme, jotta saisimme apua ja rohkaisua apostolaattiimme, joka on jokaisen kristityn velvollisuus.

Heti Herran ilmestymisen juhlan jälkeen vietämme Herramme kasteen juhlaa. Jos Messiaan ilmestyminen oli tietäjille Jumalan universaalin pelastussuunnitelman ennaltailmoitus, niin Jeesuksen kasteessa Jordanissa se alkaa toteutua. Kuten kirkon isät selittävät: “Vapahtaja pyhitti kasteensa mysteerillä kaikkien lähteiden vedet.”(13) Siitä hetkestä alkaen, pyhityksen välineeksi ja merkiksi muuttuneena, kastevesi on Pyhän Kolminaisuuden vaikutuksesta saanut voiman antaa synnit anteeksi.

Herran ilmestyminen on monitahoinen mysteeri. Liturgia

muistuttaa Kristuksen ilmestymisen ei vain tietäjille tai hänen Jordanissa saamansa kasteen yhteydessä, vaan myös Kaanaassa Galileassa, jolloin Hän muutti vettä viiniksi. Tänä vuonna toisen loppiaisen jälkeisen sunnuntain evankeliumissa Jeesuksen äiti on painotetusti esillä. (14) Esirukouksissaan ihmisten puolesta Maria tietyssä määrin “velvoittaa” Kristuksen siirtämään aiemmaksi messiaanisen ilmestymisensä “hetken”, lisäten siten jo Kaanassa hänen ensimmäisten opetuslastensa uskoa. Kääntykäämme hänen puoleensa, että hän elähdyttäisi myös meidän uskoamme apostolisten haasteiden edessä – ihmeellisten haasteiden!- joita me kristityt saamme kohdata.

Kuunnelkaamme pyhän Josemarían neuvoa: "Jos uskomme on heikko, kääntykäämme Marian puoleen. Kaanan häiden ihmeen vuoksi, jonka Kristus suoritti äitinsä pyynnöstä,

hänen opetuslapsensa uskoivat häneen (Joh. 2:11). Äitimme esirukoilee aina poikansa edessä, jotta hän kiinnittäisi huomiota tarpeisiimme ja näyttäisi meille itsensä niin, että tunnustamme: Sinä olet Jumalan Poika!’

"Suo minulle, oi Jeesus, sellainen usko kuin todella kaipaam. Äitimme, pyhä Neitsyt, kaikkein pyhin Maria, saata minut todella uskomaan!"(15)

Muutaman päivän kuluttua vietämme pyhän Josemarían syntymäpäivää. Inhimillisesti puhuen, on luonnollista, että yritämme tarjota hänelle jonkin lahjan. Ja mikä voisikaan olla parempi ”lahja” kuin halua kasvaa apostolisessa innossa, jonka Kristus on sytyttänyt sydämiimme? Tämä apostolinen into näyttäytyy teoissa ja niin ilmentää sielujen pelastamisen halua. Myöhemmin, tammikuun puolivälissä, meillä on perinteinen

rukousviikko kristittyjen ykseyden puolesta, joka tarjoaa uuden mahdollisuuden pyytää Pyhältä Hengeltä, että Pyhän Isä Benedictus XVI:n-- ja hänen kanssaan, kaikkien kristittyjen ekumeeniset pyrkimykset-- kantaisivat toivottuja hedelmiä.

Jumalle olkoon kiitos, ettei paaville jouluaattona sattunut välikohtaus päättynyt vakaviin seuraamuksiin. Uskon näkökulmasta meidän tulee nähdä tämä kaikki Jumalan kaitselmuksen kutsuna meille rukoilla paavin puolesta entistä useammin ja voimakkaammin.

Rukoustarkoitukseni ovat yhä hyvin moninaiset. Olkaamme tiiviisti yhdessä tänä alkavana vuonna, rukouksen ja rukoustarkoitusten ykseydessä niin, että Herramme kaikkein pyhimmän Äitinsä esirukousten kautta antaisi meille kaiken, mitä Häneltä pyydämme.

Joitakin päiviä sitten, erinäisistä syistä, matkustin Sveitsiin. Kuten aina, matkustin yhdessä teidän kaikkien kanssa. Minulla oli tilaisuus rukoilla Einsiedelnissä, Neitsyt Marialle omistetussa pyhäkössä, jolla pyhä Josemaría, ja myös rakastettu Don Alvaro vierailivat monta kertaa. Äitimme jalkojen juureen laskin vakavasti teidän elämänne, jotta todella haluaisimme ja osaisimme muuttaa sen Opus Deiksi, joka uhrataan Jumalalle jatkuvalla vilpittömyydellä.

Kaikella rakkaudella, siunaan teitä

Teidän Isänne,

+ Javier

Roomassa, tammikuun 1. päivänä,
2010

Alaviitteet:

[1] Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä, nro. 276.

[2] Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä, nro. 276.

[3] Matt. 2:11.

[4] Luuk. 2:10.

[5] Jes. 60:1-6.

[6] Pyhä Leo Suuri, Loppiaisen saarnoja 3, 5(PL 4, 244).

[7] Pyhä Leo Suuri, Herran ilmestymisen juhlan saarnoja 3, 5(PL 4, 244).

[8] Benedictus XVI, Saarna Herran ilmestymisen juhlan messussa, 6. 1. 2007.

[9] Benedictus XVI, Saarna Herran ilmestymisen juhlan messussa, 6. 1. 2007.

[10] Matt. 2:2.

[11] Benedictus XVI, Saarna Herran ilmestymisen juhlan messussa, 6. 1. 2007.

[12] Pyhä Josemaría, Kristus kulkee juuri ohi, no. 33.

[13] Pyhä Maximus Torinolainen, Saarna 13A, 3 (CCL 23, 46).

[14] Vrt. Roomalainen Messukirja, kirkkovuoden toinen sunnuntai (C), evankeliumi (Joh. 2:1:11).

[15] Pyhä Josemaría, Pyhä Ruusukko, mietiskelykohta toisesta valoisasta salaisuudesta.

.....